

Pospíšil Bratři

nejstarší a největší

závod doutníkářský

V OKRESU SALINE

My vyrábíme nejjemnější 5c. doutníky

DAILY NEWS

uznávané za nejlepší doutníky v trž

Naše chvalně známé 10c

BIJOU

jsou nepřekonatelné.

Výborné, rakouské, importované rappé.

F. J. Šprk.

Frank Rychtářk.

F. W. Beck.

WILBER BREWERY COMPANY.

WILBER, NEB.

Vyrábí nejlepší a nejčistší pravý český a všeobecně oblíbený řízný ležák!

Pivovar opatřen jest všemi moderními stroji a používáno jest pouze nejčistšího materiálu.

Pivo naše čepuje se v hostincích: PAŠEK & ANDERLE, TVRZ & POSPÍŠIL a SHARY & FICTUM.

....PODPORUJTE PRŮMYSL DOMÁCI!....

Transmississippi Marble Works

FRANK NOVÁK, majitel.

HUMBOLDT, NEB.

Jediný český závod s náhrobky a pomníky na západě.

Podporujte solidní český závod a chraňte se nevědomitých jednateř, jimž musíte platit velký vřdělek, kdežto u nás obdržíte zboží z první ruky. O hojnou přízeň se žláá.

Tak ted' abych už ZASE JEL DO PRAHY!

neboť české zboží jest již téměř rozetráno, ale proto přece můžeme vyhovět každému tím nejlepším

zimním zbožím,

jehož máme velké zásoby a jež prodáváme za nejnižší ceny. Nejčerstvější zboží grocerní a nejvyšší ceny platíme za farmářské výrobky.

Frank Kuncl, nejstarší obchodník
V CRETE.

Kapitán Jiří Elbling.

Přátelská vzpomínka. Věnuje
J. A. Hospodský.

(Dokončení.)

Elbling si na své bývalé vojenské důstojnosti a vojenské službě vůbec velmi mnoho zakládal a jedenkrát málem byl by z Wahoo vytrhl se svou četou do pole proti Indiánům a "Wounded Knee", ja připraven vyraziti tehdy na pomoc generálu Colbymu.

Čtenář bude se divit, jak to a kde Elbling jaké voj-ko sebral, ale už je tomu tak.

Tehdejší okresní návladčí Greely Gilkeson a ještě některé jiné povedené kopy, znaléf slabost bodrého Jirky, sfabrikovali pomocí tehdejšího jednatele dráhy Union Pacific, p. Alexandra, telegram od gen. Colbyho, v němž tento sděluje Elblingovi, že mu byl doporučen co výtečný voják a velitel a proto má se staviti a vycvičiti si četou tak silnou, jak jen možno, a býti připraven k vytřhnutí do pole proti vzbouřeným rudochům.

Elbling šel na lep.

S telegramem sběhal celé město a rychle verboval. Za krátko měl asi 25 lidí různého druhu a ozbrojiv je pokud se to dalo puškami a když ty nestačily, tedy klacky, konal s nimi ku velikému gaude zlořečených spiklenců evičení a hoši poslouchali jako hodiny. Gilkeson pak slíbil dostati zbraň i uniformy co nejdříve, jak se samo sebou rozumí!

Mezi tím chodily telegramy od gen. Colbyho neustále a aby to Elblinga nic nestálo, odpovídali mu opět ti, co mu telegramy doručovali!

Leč navzdor vši opatrnosti Elbling počal čtiti čertovinu i chtěl odjet do Lincoln. A tu musel honem sfabrikován býti jiný telegram, v němž mu gen. Colby sděloval, že vzpoura rudochů byla šťastně potlačena a že mu děkuje za všechnu jeho snahu a práci.

"Eh — carrramba! — všiváci! — škoda, já se tak těšil! Já bych jim byl vyprášil kandaš!" mručel Jirka, žvýkaje zlostně v dásních nerozlučný doutník a chumlaje nešťastný telegram v kapse.

Nikdo nesměl mu říci, že to byl naň nastrojený žert — tomu Jirka nikdy nevěřil a věřiti nemohl a maje telegramy schované, chlubil se jimi svým přátelům.

Elbling záhy ráno býval vždy již v městě. "Nemohu se nikdy rána dočkat," říkával, ja zvyklý vždy vstávati, jakmile se rozednívalo.

Jednou — bylo to záhy na zimu — udeřil náhle v noci tuhý mráz a kamna nikde. Ubohý Jirka ruce v kapsách dlouhého svrchníku a vyhaslé cigaro s houfem carrrambů a všiváků v ústech běhal z místa na

místo, chtěje se ohřáti. Leč nikde kamen, nikde ohně, an žádný na to připraven nebyl.

Starý přítel, hostinský p. Ant. Jansa, poručil rychle postaviti kamna v hostinci, muselo se však čekati na uhlí. A tu vidíme Elblinga, kterak přes ulici pelášil co mu nohy stačily do hostince Jansova.

Jansa popadne rychle svíčku, rozsvítí ji, vstřel do kamen a jako by nic obrátíme se záhy k nim, ohříváme se ...

Elbling jako velká voda vrazil do hostince a vida v kamnech ohně, láteř: "Všiváci, nikde to neopř a mráz jako o Vánocech — ty Tondo zaslubuješ přece jen metál!" a zapáliv si zhaslý doutník, bafal jen což děláš, ohřívá se přes tu chvíli přes rameno na "zatracená kamna, že ňák pomalu hřejou."

"Nu, však ono se to rozhoří," mluví Jansa — a já myslím, že se svalím a bude po mne.

Elbling, k němuž jsem stál ovšem záhy, zpozoroval přece, že se nějak kuckám. Obrátil se a otevřel kamna.

Jansa pelášil honem na jednu a já na druhou stranu a — Elbling?

"Aby vás hrom zabil, všiváci — carrramba!" a již uháněl dále.

Jednou zastupoval Elbling před okresním soudem nějakého starého Němce, který měl u svých synů značný obnos peněz, které chtěl dostati a pak odebrati se zpět do Německa. Synové jeho namítali, že starý nemá dobrý rozum a že mají obavy, aby ho v Německu lidé o peněze neokradli, že by pak přišel jim anebo okresu na krk.

Naproti tomu argumentoval Elbling takto:

"No tak vida! Když starý peněze dával, hm, to byl moudrý muž, to měl rozum, ale když je nyní chce zpět, tedy je blázen."

Výrok tento vzbudil v soudní sni největší veselost.

Po celý život svůj Elbling vzdoroval všem nemcům. Leč jednou přece nastudil se kdes, ulehl a více nepovstal. Zemřel klidně želen přítelými přátely.

A záhy na to následovala jej jeho manželka....

Český národ není holubičf, nýbrž slepičf, protože stále mnoho 'snášf'.

Doktor X je tak spořivým, že přese recepty na zadní nepopsané straně došlých dopisů, pozvánek a různých oznámení. Posledně napsal recept nemocnému, který trpěl v nejvyšší míře nervosou, na kousek tuhého papíru a podal mu jej.

Nemocný zbledl, počal se třásti na celém těle a recept vypadl mu z ruky.

Lékař jej zvedl a četl na rubu: "Pohřeb koná se v úterý ve 2 hodiny odpoledne."